

Я поволі утверджуюсь в істині

Микола Руденко

Я поволі утверджуюсь в істині:
Грає нами чиясь рука.
Знову хтось переплутує відстані
Із майстерністю павука.

Ніби справді над небосхилами
Павутина висить нежива —
І такими стають безсилями
В простір викинуті слова.

Навіть сонце, в яке я вірую,
Павутини не прогребє.
І повзе холодок попід шкірою —
Наче знову я втратив тебе.

Завмираю, зітхаючи: важко як!
Через відстані бачу, як ти
Б'єшся в пастці відважною пташкою
Але чим тобі допомогти?

Тугу в серці моєму не змірити.
Римам теж не здолати її...
Залишається тільки вірити:
Вірю, ластівко, в крила твої.